

(๒๒)

คำสั่งศาลรัฐธรรมนูญ

ในพระปรมาภิไธยพระมหากษัตริย์

ศาลรัฐธรรมนูญ

คำสั่งที่ ๑๗/๒๕๖๘

เรื่องพิจารณาที่ ต. ๑๒/๒๕๖๘

คำสั่งต่อเนื่องคำสั่งที่ ๙๑/๒๕๖๗

คำร้องต่อเนื่อง เรื่องพิจารณาที่ ต. ๗๕/๒๕๖๗

วันที่ ๑๓ เดือน กุมภาพันธ์ พุทธศักราช ๒๕๖๘

ระหว่าง

นายณรงค์ วรวิทย์วงศ์

ผู้ร้อง

องค์คณะตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

ผู้ถูกร้อง

เรื่อง คำร้องขอคัดค้านคำสั่งศาลรัฐธรรมนูญที่ ๙๑/๒๕๖๗

ข้อเท็จจริงตามคำร้องต่อเนื่องสรุปได้ว่า นายณรงค์ วรวิทย์วงศ์ (ผู้ร้อง) ยื่นคำร้องขอคัดค้าน คำวินิจฉัยศาลรัฐธรรมนูญที่ ๓/๒๕๖๗ ลงวันที่ ๓๑ มกราคม ๒๕๖๗ และคำสั่งศาลรัฐธรรมนูญที่สั่ง ไม่รับคำร้องของผู้ร้องไว้พิจารณาวินิจฉัย โดยกล่าวอ้างว่า องค์คณะตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ (ผู้ถูกร้อง) นำข้อมูลอันเป็นเท็จเข้าสู่สำนวนด้วยการแก้ไขเพิ่มเติมประเด็นแห่งคดีโดยมิได้ปรากฏในคำร้อง และแจ้ง ยุติการพิจารณา หรือยกคำร้อง เป็นการพิจารณาคำร้องของผู้ร้อง ฉบับลงวันที่ ๖ ธันวาคม ๒๕๖๗ และคำร้องต่อเนื่องทุกฉบับที่ได้ยื่นโดยอาศัยอำนาจตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา ๒๗ ที่ศาลเห็นเองได้ โดยผิดหลงในบทบัญญัติแห่งกฎหมายและรัฐธรรมนูญ เป็นการดำเนินกระบวนการพิจารณาซ้ำ และไม่สุจริต พิจารณาในเรื่องนอกฟ้องนอกประเด็น มีข้อบกพร่องร้ายแรงต้องเพิกถอน กระทำการ ในลักษณะจัดตั้งศาลขึ้นใหม่หรือกำหนดวิธีพิจารณาเพื่อพิจารณาพิพากษาขึ้นเองอันเป็นการดำเนิน กระบวนการพิจารณาที่ไม่ชอบด้วยรัฐธรรมนูญ มาตรา ๑๘๙ ไม่ชอบด้วยมาตรฐานทางจริยธรรมของตุลาการ

- ๒ -

ศาลรัฐธรรมนูญ ทำให้ผู้ร้องได้รับความเสียหาย เมื่อพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยวิธีพิจารณาของศาลรัฐธรรมนูญ พ.ศ. ๒๕๖๑ มีได้มีบทบัญญัติห้ามยื่นคำร้องโดยตรงต่อศาลรัฐธรรมนูญ ผู้ร้องจึงยื่นคำร้องตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๕ วรรคสอง และประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา ๒๗ ประกอบกับประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา และพระราชบัญญัติวิธีพิจารณา คดีผู้บริโภคน พ.ศ. ๒๕๕๑ ซึ่งได้มีการประกาศใช้ก่อนรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๖๐ เป็นเวลานานถือว่่าเป็นประเพณีการปกครองในระบอบประชาธิปไตยอันมีพระมหากษัตริย์ ทรงเป็นประมุข และขอคัดค้านการปฏิบัติหน้าที่ในตำแหน่งตุลาการศาลรัฐธรรมนูญของผู้ถูกร้อง ตามพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยวิธีพิจารณาของศาลรัฐธรรมนูญ พ.ศ. ๒๕๖๑ มาตรา ๓๒ และมาตรา ๓๓

ผู้ร้องขอให้ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาวินิจฉัย ดังนี้

๑. ส่งสำนวนให้ที่ประชุมใหญ่ศาลฎีกาพิจารณาวินิจฉัย เนื่องจากผู้ถูกร้องไม่มีอำนาจพิจารณา เพราะเคยมีคำสั่งเกี่ยวกับประเด็นแห่งคดีนี้แล้ว

๒. คัดค้านผู้ถูกร้องในการเป็นตุลาการในคดีนี้

๓. เพิกถอนกระบวนการพิจารณาที่ผิดระเบียบตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา ๒๗ และพิจารณาวินิจฉัยให้ตรงกับข้อเท็จจริงแห่งคดีตามที่ปรากฏในคำร้องทุกฉบับ และมีหนังสือเรียกพยานผู้มีความรู้ความเชี่ยวชาญตามบัญชีระบุพยาน เพื่อไต่สวนข้อเท็จจริงและการพิจารณา เป็นไปเพื่อประโยชน์แห่งความยุติธรรม

๔. ให้ผู้ถูกร้องชดใช้ค่าเสียหายทางแพ่งให้แก่ผู้ร้อง จำนวน ๙,๐๐๐,๐๐๐ บาท

๕. ให้ผู้ถูกร้องหยุดปฏิบัติหน้าที่ พิจารณาถอดถอนผู้ถูกร้องออกจากตำแหน่งหน้าที่ และตัดสิทธิ การดำรงตำแหน่งนักกฎหมายตลอดชีพ

ประเด็นที่ศาลรัฐธรรมนูญต้องพิจารณาเบื้องต้นมีว่า คำร้องของผู้ร้องต้องด้วยรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๑๓ ที่ศาลรัฐธรรมนูญจะรับไว้พิจารณาวินิจฉัย หรือไม่

รัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๑๓ บัญญัติว่า “บุคคลซึ่งถูกละเมิดสิทธิหรือเสรีภาพที่รัฐธรรมนูญคุ้มครองไว้มีสิทธิยื่นคำร้องต่อศาลรัฐธรรมนูญเพื่อมีคำวินิจฉัยว่าการกระทำนั้นขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ ทั้งนี้ ตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขที่บัญญัติไว้ในพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วย

วิธีพิจารณาของศาลรัฐธรรมนูญ” พระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยวิธีพิจารณาของศาลรัฐธรรมนูญ พ.ศ. ๒๕๖๑ มาตรา ๔๖ วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า “บุคคลซึ่งถูกละเมิดสิทธิหรือเสรีภาพโดยตรงและได้รับความเดือดร้อนหรือเสียหาย หรืออาจจะเดือดร้อนหรือเสียหายโดยมิอาจหลีกเลี่ยงได้ อันเนื่องจากการถูกละเมิดสิทธิหรือเสรีภาพนั้น ย่อมมีสิทธิยื่นคำร้องขอให้ศาลพิจารณาวินิจฉัยคดีตามมาตรา ๗ (๑๑) ได้ โดยจะต้องยื่นคำร้องต่อผู้ตรวจการแผ่นดินเสียก่อน ภายในเก้าสิบวันนับแต่วันที่รู้หรือควรรู้ถึงการถูกละเมิดสิทธิหรือเสรีภาพดังกล่าว เว้นแต่การละเมิดสิทธิหรือเสรีภาพนั้นยังคงมีอยู่ก็ให้ยื่นคำร้องได้ตราบที่การละเมิดสิทธิหรือเสรีภาพนั้นยังคงมีอยู่ และให้นำความในมาตรา ๔๘ วรรคหนึ่งและวรรคสอง มาใช้บังคับด้วยโดยอนุโลม โดยต้องยื่นคำร้องต่อศาลภายในเก้าสิบวันนับแต่วันที่ได้รับความเห็นของผู้ตรวจการแผ่นดิน หรือวันที่พ้นกำหนดเวลาที่ผู้ตรวจการแผ่นดินไม่ยื่นคำร้องต่อศาลตามมาตรา ๔๘ วรรคสอง” และวรรคสาม บัญญัติว่า “ในกรณีที่ศาลเห็นว่าคำร้องตามวรรคหนึ่งไม่เป็นสาระอันควรได้รับการวินิจฉัย ศาลจะไม่รับคำร้องดังกล่าวไว้พิจารณาก็ได้ และถ้าศาลเห็นว่า เป็นกรณีต้องห้ามตามมาตรา ๔๗ ให้ศาลสั่งไม่รับคำร้องไว้พิจารณา”

พิจารณาแล้วเห็นว่า ข้อเท็จจริงตามคำร้องต่อเนื่อง ผู้ร้องขอคัดค้านคำวินิจฉัยศาลรัฐธรรมนูญที่ ๓/๒๕๖๗ ลงวันที่ ๓๑ มกราคม ๒๕๖๗ และคำสั่งศาลรัฐธรรมนูญที่สั่งไม่รับคำร้องของผู้ร้องไว้พิจารณาวินิจฉัย เนื่องจากผู้ถูกร้องดำเนินกระบวนการพิจารณาโดยไม่สุจริต ผิดหลงในข้อเท็จจริงและบทบัญญัติแห่งกฎหมาย มีข้อบกพร่องร้ายแรง ไม่ชอบด้วยประมวลจริยธรรมข้าราชการตุลาการและมาตรฐานทางจริยธรรมของตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ เป็นการดำเนินกระบวนการพิจารณาที่ไม่ชอบด้วยรัฐธรรมนูญ มาตรา ๑๘๙ ทำให้ผู้ร้องได้รับความเสียหาย มีลักษณะเป็นการขออุทธรณ์คำวินิจฉัยและคำสั่งศาลรัฐธรรมนูญ ซึ่งรัฐธรรมนูญและพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยวิธีพิจารณาของศาลรัฐธรรมนูญ พ.ศ. ๒๕๖๑ ไม่มีบทบัญญัติให้บุคคลมีสิทธิอุทธรณ์คำวินิจฉัยหรือคำสั่งของศาลรัฐธรรมนูญ หรือขอให้พิจารณาคดีใหม่ ผู้ร้องไม่อาจอุทธรณ์คำวินิจฉัยและคำสั่งของศาลรัฐธรรมนูญ หรือขอให้พิจารณาคดีใหม่ได้ ประกอบกับไม่ปรากฏสาระสำคัญเพิ่มเติมจากคำร้องเดิมที่ศาลรัฐธรรมนูญเคยมีคำสั่งไม่รับไว้พิจารณาวินิจฉัย

- ๔ -

ส่วนกรณีที่ผู้ร้องโต้แย้งว่าตนไม่ได้ยื่นคำร้องตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๑๓ แต่ยื่นคำร้องตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๕ วรรคสอง และประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา ๒๗ นั้น เห็นว่า ผู้ร้องกล่าวอ้างว่าตนถูกละเมิดสิทธิหรือเสรีภาพที่รัฐธรรมนูญคุ้มครองไว้มีสิทธิยื่นคำร้องโดยตรงเพื่อขอให้ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาวินิจฉัยตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๑๓ เท่านั้น โดยจะต้องยื่นคำร้องต่อผู้ตรวจการแผ่นดินเสียก่อน ประกอบกับรัฐธรรมนูญ มาตรา ๕ วรรคสอง และประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา ๒๗ ไม่มีบทบัญญัติให้สิทธิผู้ร้องยื่นคำร้องดังกล่าวต่อศาลรัฐธรรมนูญ เมื่อข้อเท็จจริงตามคำร้องไม่ปรากฏว่าผู้ร้องยื่นคำร้องต่อผู้ตรวจการแผ่นดินในกรณีดังกล่าวเสียก่อน กรณีไม่เป็นไปตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขตามพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยวิธีพิจารณาของศาลรัฐธรรมนูญ พ.ศ. ๒๕๖๑ มาตรา ๔๖ วรรคหนึ่ง ดังนั้น ผู้ร้องไม่อาจยื่นคำร้องดังกล่าวตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๑๓

อาศัยเหตุผลดังกล่าวข้างต้น จึงมีคำสั่งไม่รับคำร้องไว้พิจารณาวินิจฉัย เมื่อมีคำสั่งไม่รับคำร้องไว้พิจารณาวินิจฉัยแล้ว คำขออื่นย่อมเป็นอันตกไป

(คำสั่งที่ ๑๗/๒๕๖๘)

(คำสั่งต่อเนื่องคำสั่งที่ ๙๑/๒๕๖๗)

(นายปัญญา อุดชาชน)
ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

(นายอุดม สิทธิวิรัชธรรม)
ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

(นายวิรุฬห์ แสงเทียน)
ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

(นายจิรนิติ หะวานนท์)
ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

(นายนฤตล เทพพิทักษ์)
ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

(นายบรรจงศักดิ์ วงศ์ปราชญ์)
ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

(นายอุดม รัฐอมฤต)
ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

(นายสุเมธ รอยกุลเจริญ)
ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ